

Tóth Attila

gyülekezet, amelynek ifjúsága tartogat még meglepetéseket, kiváltképp,

A kibontakozás letehetséges...

folytatás a 25. oldalról

ha megfelelő vezetőjük akad.

Jelenleg a legfejldőképesebb csoport az UART visszahatásából kibontakozó új beregi szórvány, az ún. művészcsoport, amely a Partium műhelyben tömörült. Lelkileg és szellemileg unitáriusok, vagy szabadelvű szimpatizánsok. Ők nemcsak a beregi térségben szolgálnak, hanem országszerte: Békés megyében, Debrecenben, Budapesten, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében. Szavalóesteket tartanak, illetve zenés összeállításokkal nyújtanak művészi élményt.

Az igazi továbblépés a gyülekezet szempontjából egy erőteljes ifjúsági csapatmunka lenne. Ez a 8-10 fős mag bekapcsolódna a helyi közéletbe, összefogva a többi történelmi egyház fiataljaival ökumenikus for-

mában meghonosítanák a már bevált rendezvényeket. Először is a betlehemes játék meghonosítására kerülhetne sor a beregi falvakban, majd a szép múltra visszatekintő kolozsvári passió bemutatására a vásárosnaményi művelődési központban, illetve a reformáció napjának megünneplése a régiós központban. A művészi színvonal érdekében az UART alkotóművészei is besegítenének a helyi unitárius magnak.

Bízunk benne, hogy a helyi ökumenikus összefogás (református, baptista, pünkösdista és unitárius fiatalok) és az egyházunk vezetőségének segítsége meghozza gyümölcsét.

ifjúsági oldal

Az öt kő

Kora reggel van még, szinte harapni lehet a levegőt és hallani a csendet, amint a földúton az állomásig ballagok. Csak néhány kutyaugatás zavarja meg a táj békéjét. Az utat színes ruhákba pompázó levelek szegélyezik a fakó zöldtől az élénk vörösig. Hirtelen egy különös ovális lapos követ veszek észre. Leguggolok, hogy közelebről szemügyre vehessem. Közvetlenül mellette egy szabályos négyszögű. Felveszem és zsebre teszem őket, meg még egy szív alakút, egy kagyló formájút és egy pindurkát, ami akkora sines, mint a kisujjamon a köröm. Így sétálok tovább, s közben azon kapom magam, hogy játszom a kövecskékkel. Forgatom, tapogatom őket. Szívem-lelkem tele van új élményekkel, talán ezért tűnik ma reggel olyan kereknek a világ.

Dávid és Góliát története jut eszembe. A fiatal pásztorfiúé, aki kard és lándzsa nélkül győzte le a tetőtől talpig páncélba öltözött, rettegett harcost. Egyetlen fegyvere parittyája és annak tasakjában a közeli patakából összeszedett öt kövecske volt. Mégis legyőzte a hatalmas filiszteust, akitől az összes izraeli katona félt.

Mindannyian sokszor félünk, szorongunk hétköznapijaink során. Az élet annyi területén kellene jól helyt állnunk. Egyszerre szeretnénk megértő társak, türelmes szülők, gondos gyermekek, mindig kéznél levő barátok, hasznos munkatársak lenni és persze még folytathatnám a sort.

Persze Neked és nekem talán soha nem kell olyan óriásokkal szembenéznünk, mint Góliát, de saját félelmeink, a ránk váró teendők listájáról elfogyni nem akaró feladatok, az állandó döntéshelyzetek, bizonytalanságaink, a megfelelni vágyás pillanatok alatt Góliáthoz hasonló, legyőzhetetlen Óriásnak láttatják megoldandó problémáinkat.

Hogyan győzhetnénk hát le ezeket a nyomasztó óriásokat, akik újra és újra szembe kerülünk viták, veszekedések alakjában? Egyáltalán szembe merünk-e nézni, bátran kiállunk-e a minket bántó nehézségekkel? Vajon ismerjük-e magunkat annyira, hogy felismerjük, sokszor belőlünk fakadanak ezek a nehézségek?

Hasonló gondolatok hívták életre az a kezdeményezést, amely során a Budapesti Unitárius Egyházközség támogatásával november 19-21. között Adventi csendes napon vehetett részt Magyarkúton 10 érdeklődő fiatal. Lakatos Csilla lelkésznek a vezetésével lehetőséget próbáltunk nyújtani arra, hogy kilépve a világ megszokott kerékvágásából, eltávolodhassunk egy rövid időre a sűrű hétköznapiaktól, és felkutathassuk, felfedezzük az önmagunkban rejlő erőtaralékokat.

Együttlétünk elsősorban önvizsgálat volt, a *ki vagyok én?* kérdés alapos körbejárása, feldolgozása játékok, beszélgetések, mozgásos gyakorlatok során. Nehéz lenne megosztani e sorok olvasóival mindazt az élményt, jókedvet, megihitt pillanatok, tanulságokat, amit ez a pár nap adott, de tény, hogy a megbeszélések, a problémáink hasonlatosságára való rálátás, a saját magunkról megtapasztalt új gondolatok és benyomások közelebb hozták csoportunk tagjait. Közös imádkozásaink során megérezhetjük önmagunkban Isten jelenlétét, mely érzés, tapasztalás már átsegíthet az élet nehézségein, s talán még félelmeink legyőzéséhez is vezethet.

A zsebemben azóta is megbúvó öt kövecske újra és újra emlékeztet az átéltekre, az itt kapottakra.

Az első kő a *bátorságra*. Dávid nem félt szembenézni az ellenséggel. Saul elé állt és ezt mondta:

„...elmegy a Te szolgálád és megvív ezzel a filiszteussal.”

Felesleges halogatni, elkerülni az önmagunkkal való szembenézést. Kifogásokat keresve, kevésbé fontos feladatokat sürgősnek feltüntetve megpróbálni elrejteni magunk elöl is a kellemetlen, „nemszeretem” tulajdonságainkat. Önmagunk felfedezése egy kalandos utazás, ezért érdemes bátornak lenni, és ne feledjük a kimondott szónak már önmagában is gyógyító ereje van.

A második kő az *önbizalomra* figyelmeztet. Dávid, mint pásztor tudta mennyire fontos a feladata. Védelmeznie kell a vadállatoktól a nyáját, a juhokat. Isten erre a helyre állította, hogy így szolgálja Őt legjobb erejével és képességeivel. És a szolgálat elvégzéséhez időről-időre segítséget is nyújt.

„Az Úr, aki megmentett engem az oroszlán és medve karmától, meg fog menteni ennek az óriásnak a karjaiból is.”

Isten minket is különböző helyekre állít. Csak azt kéri, azt várja el tőlünk, hogy legjobb akarattal és minden erőnkkel szolgáljuk Őt azon a helyen. Sikereinkből merítsünk erőt, önbizalmat az új próbatételek leküzdéséhez.

A harmadik kő az *előkészületet* juttatja eszembe. Dávid nem csak úgy, minden gondolkodás nélkül rontott rá Góliátra. Elment a patakhoz, *„kezébe vette a botját, és kiválasztott a patakából öt sima kövecskét; bele tette azokat a pásztor-táskájába, a tarisznyájába és paritytyájával kezében közeledett a filiszteushoz.”*

A kihívások megfeleléséhez készülni kell minden lehetséges módon, többször átgondolva, áttelemezve adható válaszainkat, időt adva saját magunknak, hogy jól hozzuk meg döntéseinket.

A negyedik kő a *hitről* beszél. Dávid elsősorban nem saját képességeiben bízott, hanem az Istenbe vetette bizalmát. Ezért, amikor a filiszteus rákiált, hogy megöli, ő így felel: *„Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én Istennek nevében megyek ellened.”*

Talán nincs is nagyobb erő, mint az Istenbe vetett hitünk. Az Istennel járni nem nehéz – csupán

az első lépést megtenni az! Az első lépést, ahol át kell adnunk a vezetést és megtanulhatunk lemondani arról, hogy a saját maguk urai legyünk. De ez a legbiztosabb út.

Az ötödik kő számomra a *győzelemet* jelképezi. Dávid legyőzte Góliátot, annak ellenére, hogy minden körülmény ellene szólt. Mégis erősebb tudott lenni, mert csatája elsősorban Istenné volt.

Erre jó emlékezni, ez erőt adhat. Ha Istennel harcolunk, akkor mindig győzedelmeskedni tudunk – elsősorban magunkon, ami mindennél fontosabb.

Azon a magyarkúti reggelen olyan kereknek tűnt a világ. A csendben valóságos csoda történt. Egy pillanatra úgy érezhettem magam, mint Dávid, aki legyőzte félelmét, felülkerekedett saját magán és szembenézett az Óriással.

Hogy meddig marad enyém ez az erő? Azt egyelőre nem tudom, de mert megtapasztaltam ezt az érzést és már ismerem az ahhoz vezető utat is, tudom, hogy Dávidhoz hasonlatosan egyszer én is győzni fogok.

Szász Adrienne

Adventi kérés

*Azt mondtam egy angyalnak,
aki az év kapujánál fogadott:
adj nekem egy lámpást,
hogy biztos léptekkel
mehessek szembe
a bizonytalansággal.
Ő így válaszolt:
– Indulj csak a sötétbe,
és tedd kezéd Isten kezébe.
Ez jobb, mint egy lámpás,
és biztosabb, mint egy ismert út.*

Ismeretlen szerző